

Dapper (140)

Onveilig heb ik me altijd gevoeld. Al zolang ik me kan herinneren, draag ik angst met me mee. Mijn huidige gezondheidsproblemen werken hier niet aan me. Maar af en toe ben ik dapper.

Het zijn eigenlijk belachelijk kleine dingen. Een ander zou ze niet eens dapper noemen, maar eerder de normaalste zaak van de wereld. Voor mij zijn af en toe juist die kleine dingen enorme overwinningen. Je hoeft geen grote stappen te doen om een held (op sokken) te zijn.

Oké, ik stop met cryptisch doen. Manlief moest naar de kapper in een naburige plaats. Meestal gaat hij alleen. Maar... in die plaats hebben ze een kringloop. Normaalgesproken gaan we samen. Omdat ik niet alleen kan. Vanwege dat suffe hart en de onzekerheid die dat meebrengt.

Hierin zijn we behoorlijk eensgezind. We kiezen een kringloop uit en brengen een bezoek. Maar manlief vindt die kringloop niet leuk, terwijl ik deze wel de moeite waard vindt. Er zijn geen stekkers en plugjes, etc.

Je begrijpt het al: hij naar de kapper en ik naar de kringloop. Als je denkt: nou, nou, wat dapper! Is dat alles? Niet helemaal. Alhoewel dat wel mijn dappere daad was. Zonder manlief om me aan vast te klampen als het misgaat. Het is al zo vaak fout gegaan. Dan verlies je heus je zelfvertrouwen en je evenwicht en je adem.

Daarom vond ik dit een heldendaad. Dus ik naar de kringloop. Als dat maar goed gaat! Ik ben daar nog geen 5 minuten binnen, hoor ik een stem mijn naam noemen. Nou ja. Wie kan dat nu zijn? Verbaasd kijk ik rond.

Die stem behoort aan een heel vriendelijk iemand, een vriendin die ik al zo'n tijd niet meer gesproken heb. Schandalig lang! De klik is er meteen weer en de knipoog ook. Hoe bijzonder om haar te ontmoeten. Ze werkt daar als vrijwilliger. Ik voel me in een klap veilig.

We kletsen even en spreken af met elkaar af te spreken, wat later die dag ook echt gebeurt. Volgende week komt ze. Bij mij. Zo gezellig! Echt iets om naar uit te kijken.

Ik dacht dat ik de held moest spelen en dapper moest zijn. Nu was er iemand bij wie ik terecht kon als het niet meer ging. Dat helpt. Heel ontspannen vervolgde ik mijn stroomtocht. En geloof me, ik weet dat God er is, dat Hij van me houdt, dat ik bij Hem veilig ben. Maar als je leeft met een trauma is die wetenschap niet altijd een bodem onder je bestaan.

Dan helpt het als Hij mensen op je pad stuurt om zijn handen en voeten te zijn. Die naast je staan en zeggen: ik ben er voor je. Die je niet alleen laten als het niet meer gaat.

Ik kocht een embrace, een enorme glazen stolp, een schattige Oilily-tas (voor mijn haakspulletjes),³ schattige schaaltes van At Home by Marieke (in het rood), een leuk creme-kleurig jasje en was helemaal happy. Nog het meest eigenlijk om deze ontmoeting. Een knipoog van boven. Ik ben niet alleen.

Knipoogjes zijn soms op de plekken waar je ze het minst verwacht.

Hou je haaks!

Annet van Ballegooijen, 08022024